

бинъ отъ Мала-Азия, откъдето донесълъ и своето баснословно богатство. За този чуденъ прадѣдо малкиятъ Яворовъ нѣкога слушалъ и друга легенда:

Прадѣдото се познавалъ и общувалъ съ нѣкакъвъ змей, който веднажъ дошелъ и го извикалъ тревожно заедно съ бабата да тръгнатъ веднага съ него, защото щѣло да му се роди дете, да идатъ да бабуватъ на змеицата. Дѣдото и бабата нѣмало какво да правятъ — отишли, бабували, а когато да си ходятъ, змеицата ги дарила съ кромидови люспи. Бабата ги взела и после двамата съ дѣдото си тръгнали, ала щомъ отворили кжщната порта, тя захвърлила люспитѣ. На заранъта, като отишла на торището, какво да види: кромидовитѣ люспи станали едри жълтици!

Като разправялъ това на професоръ Арнаудовъ, Яворовъ прибавилъ: — „Бошъ-лафъ! Скроили тая легенда, за да оправдаятъ своето забогатяване. Защото на другия день почватъ да харчатъ. Тѣ ходили тамъ да копаятъ отъ заровеното, та скроили легенда за ходене при змейове“.

Между биографитѣ на Яворова има нѣкои, които допускатъ, че този прочутъ прадѣдо, наричанъ Стоянъ Крачѡла, не ще да е никакъвъ арабинъ, а простъ хайдутинъ — ходилъ изъ Балкана и по кръстопжищата съ нѣкоя чета, насъбралъ пари, и после заседналъ въ Чирпанъ, гдето никой не го знаелъ. Оженилъ се, извадилъ закопанитѣ пари и заживѣлъ като чорбаджия. И прекорътъ ту „крачѡлъ“, който, както казватъ нѣкои, му билъ прикаченъ, защото ходѣлъ съ смъкнати крачоли, може да иде и отъ друго едно значение на думата „крачѡлъ“, а именно: скитникъ, чужденецъ, саможивъ човѣкъ. . .

Както и да е, но върху детската фантазия на бждещия поетъ тия легенди действували много силно и иматъ голѣмо значение за бждещата му поетична дейность.